

Dagens tankar", "Dagsländor", "Nästan-bloggen" – rubrikerna har varierat genom år och hemsidor. Är nu inne på min tredje sida, "om smått och stort". "Man" har bett mig att låta texter och Dagsländor följa med till nya sidan. Så vill jag också ha det själv. Bara enstaka inlägg lämnades kvar.

Enklaste sättet var att konvertera till komprimerat pdf-format. Trots många nackdelar. – Interna länkar fungerar inte och miniatyrbilder blir inte klickbara.

Ordningsföljden är bloggans, dvs de äldsta inläggen sist.

Synd att inte alla gästbokscommentarer kan följa med.

Det finns i alla fall myror...

Sommaren är här. En ny 3G-mast i närheten gör livet tämligen outhärdligt för en av mina grannar. Hon är gravt överkänslig. Känner även av en Dect-telefon (dvs en trådlös telefon) på flera hundra meters avstånd. Och naturligtvis betraktas hon av en och annan person som "bara knäpp". Men det är hon inte!

Miljö och klimatfrågor är i fokus som aldrig förr. Och jordens bin lever farligt, minst sagt. På sina håll har de nästan helt försvunnit, och de få som fortfarande lever där är sjuka och visar sig vara bärare av diverse infektioner och parasiter. En regelrätt katastrof, eftersom pollineringen är en livsnödvändighet för oss alla. Men varför dör de? Uppenbarligen är det något i vår moderna miljö som de inte tål.

Och så det här med vapentillverkning och dito försäljning. TUR att det finns SVENSKA clusterbomber som uppenbarligen inte alls är lika farliga som andra. Tillverkningen tycks visst vara förhållandevis miljövänlig också. – Ibland vill jag bara inte vara med längre! Inte överhuvudtaget!

Men så hörde jag på radion i morse om nya forskarrön, om myror. När det blir hungersnöd ger sig många, många tusen myror ut på vandring, för att söka föda. Men att släpa hem den till stacken har sina sidor, marken är ju aldrig jämn. Då offerar sig en del, ger sig ner i håligheter och fyller ut dem. En liten hålighet – en liten myra. En större hålighet – en större myra. Ett betydligt större hål – flera myror kryper ner tillsammans för att fylla ut det! När alla födohämtare passerat med sina bördor tar sig de mörbultade och nedtrampade myrorerna upp igen, larvar hem och får sin andel av den hämtade födan.

En värld med myror kan inte vara helt igenom förfärlig!

Jag kommer också att tänka på en närstående vän som föll i förundran över alla myror som han såg till synes planlöst bara irra fram och tillbaka på en myrstig. Men så noterade han en speciell, som släpade på en grön larv. Den myran var lätt att följa. Den irrade inte, trots den ojämna marken höll den stadig kurs mot stacken, som låg ganska långt därifrån. Under fem minuter tog den sig fram ungefär en halvmeter, trots den besvärliga terrängen. En halvmeter på fem minuter, det betyder en meter på tio minuter och sex meter i

timmen. Min vän räknade ut att med den takten – om den nu inte sov över nästans under natten – skulle myran vara framme vid stacken efter ca 32 timmar! Dvs vid 5-6-tiden på kvällen nästa dag! Hoppas hon blev vederbörligen avtackad när hon småningom nådde sitt mål!

28 maj-07

Inget särskilt - men så många glädjekickar!

Inget särskilt har hänt. "Bara" en vandring tillsammans med Kaspers bästa kompishund och hennes matte. Strålande sol, fyra minusgrader, gnistrande snövidder, lyckliga hundar. God sopplunch.

Bilfärd hem på vintervita, osandade skogsvägar, snötyngda träd – så vackert, så vackert!

Hemkommen en riktig glädjekick när jag såg mitt efter branden förstörade rum, nymålat och fräscht. En mellanvägg är riven och kaminen står nu fritt. Så mycket luftigare och skönare hela mitt hem blev! Bara glädje och tacksamhet har branden fört med sig.

Senare en stillsam kväll i den lilla vinterträdgården – sannerligen ett storstilat uttryck för åtta kvadratmeter – med Kasper vid fötterna, en katt i knäet och de båda andra nästans i närheten. Värmen från kaminen spred sig, massor av levande lågor lyste upp allt det gröna. Blommar gör amaryllis, azalea, cyklamen och en del pelargoner som inte riktigt förstätt det där med vintervila. Mänsken över det sagolika snölandskapet utanför glasväggen.

Livet känns bara skönt. Och vackert!
Utan att något särskilt hänt.....

30 januari -07

Jag har kvar mitt hem!

Mitt hus står kvar. Någon ska ha stort, stort tack för en skyddande hand! För tänk om inte...

Tänk om jag inte haft ett par gäster hemma, för ett jobbmöte sent på fredagseftermiddagen. Tänk om de inte kommit bara en kvart efter att jag märkt att det rykte in från kaminen, som jag just fyllt

med ved.

Tänk om de inte fått mig att ringa brandkåren trots att jag tyckte det var onödigt – bara att vädra ju, och låta kaminen så småningom slockna, tydligen var det stopp i skorstenen...

Tänk om de inte genom vattenbegjutning lyckats både släcka i kaminen och dämpa rökutvecklingen. Tänk om de inte upptäckt att det fortfarande rykte, men nu från ett annat ställe i kaminens närhet! Tänk om inte de här båda männen helt sonika börjat bryta bort skivan som skulle brandisolera väggen! Tänk om de inte upptäckt att det faktiskt brann *bakom* skivan, i själva väggen!

De/vi lyckades släcka, men vid det laget hade brandbilen hunnit halvvägs, så man kom ändå för säkerhets skull. Sex man! Ytterligare vägg knackades fram, och brandens förlopp klarlades.

"Du har haft tur", sa brandmännen. "Ett litet, litet tag till, och vi hade fått släcka en rejäl eldsvåda. Vi skulle inte ha velat att det här huset brann ner! Det här hade dessutom kunnat hända precis när som helst."

Jag eldar i kaminen dagligen, i själva verket värmer den i princip hela huset. Kaminen brinner, vare sig jag är hemma eller inte.

Vad jag känner nu är en stor, stor tacksamhet.

Den skadade väggen ska bort helt. Kaminen ska stå mer fritt, och det ska inte eldas igen förrän sotaren inspekterat och givit klartecken. På måndag! Samtidigt ska väggen rivas.

Ibland blir hjälpen "från ovan" tydligare än vanligt. Man kan förstås kalla den "tur" om man vill. Eller slump. Jag kallar den "beskärm". Det är viktigt att känna igen beskydd när man ser det. Att avfärda det som enbart slump, det är grov otacksamhet!

Jag läser just en bok som refererar samtal mellan människa och naturväsen. En fascinerande läsning, och även detta ser jag som del i ett mönster. I alla tider har det funnits personer som sett och upplevt mer än andra. Jag har kommit i kontakt med flera. Jag tror att det i mitt hus finns en "hustomte", i varje fall en sorts väsen som ser till att allt om möjligt fungerar som det ska. Jag tror att vänliga väsen samverkat, att jag dessutom har en skyddsängel som beslöt sig för att också gripa in. Att man velat ge mig en påminnelse, kanske till och med en varning:

– Du ska vara medveten om oss, om det vi gör. För vi vill hjälpa, men du ska inte glömma att vi finns. Var uppmärksam, då kan du märka oss, då kan vi samverka till det bästa.

Jag tar påminnelsen, varningen och uppmaningen på allvar! Och jag är som sagt djupt och innerligt tacksam. – Jag har fortfarande ett hem.

Fredag 12 jan 2007

Pastor Jansson...

Jag känner mig ofta som "Pastor Jansson", ni vet Hasse Alfredssons präst som var "så modern att han inte hade några bestämda åsikter om någonting". Han som också sa att "livet är som en påse..." osv.

Det är inte så roligt, ska jag säga er! Till exempel så här: Jag börjar skriva ner några tankar. Det går jättebra! Men så börjar det!

Är du säker på det här?

*Har du tänkt på att kanske...
Jaja, det verkar bra, men om förutsättningarna i stället
är...
Undrar om du möjligen blandar orsak och verkan nu?
Osv. osv. osv.*

Det är då det gäller! Att inte utveckla alla "om" och "kanske" för att sedan bemöta dem ett och ett. För det blir väldigt invecklat!

Har jag verkligen ingenting att säga som är totalt oangripbart? *Jag menar då som jag inte **själv** kan angripa.*

Jo naturligtvis självklarheter som att man inte ska plåga djur (inte människor heller för den delen!), inte stjäla, inte döda sina medmänniskor osv. Att våld föder våld.

Det finns ingenting som är så utvecklande som att skriva ner sina tankar. Det är då det märks om de håller eller inte. Om det enkla alltid är det sköna.

Själv för jag en ständig dialog med mig själv. Hur pass utvecklande *det* är, det kan förstås också diskuteras. :-)

Ibland har jag stort nöje av dialogerna, ibland blir jag så trött på dem att jag åtminstone bildligen kastar dem i väggen! Papper och penna kan slängas även bokstavligen, men knappast en dator.

En fördel med att föra dialogen med sig själv är att den är lätt att avbryta. Man behöver inte ens trycka på Delete! Fast det är klart – en *viktig* dialog låter sig överhuvudtaget inte avspisas!

*Jag tror jag börjar bli riktigt dålig på **monologer!** Det är därför som ni vänner som läser här så sällan får del av mina tankar numera! För visst ska väl en dagens tanke vara en monolog? Eller tänk om den i stället...*

Ja, ni ser själva!

Fast vem vet – rätt som det är så kanske ...

8 juli 2006

Dagen med stort D

Hurra - nästan från dag till annan kom **Dagen** - den där när man utan att ha reflekterat plötsligt upptäcker att man går omkring utomhus *barfota!* Att man gjort det en bra stund.

Den dagen var igår! Då var björkens blad ännu i knopp - men idag är den dag då löven sprack ut! Alla björkar har musöron! Det är fantastiskt detta, att kunna fastställa en bestämd dag. År 2006 slog björkarna ut den 7 maj.

Den 6 maj var första barfotadagen, tillika första grilldag. Det också liksom "bara blev". En vanlig middag flyttades utomhus. Kasper var lycklig - det blev sent innan vi kom hem.

Idag är också den dag då jag färdigmöblerade min sommaraltan - korgstolarna hämtades fram och placerades under tak i "grottan". Hyllorna bakom gjordes rena och redo att ta emot uterummets gröna växter så snart även nätterna blir lite varmare.

Det *blev* ingen evig vinter, som jag fruktade för ett par månader sedan. Återigen ett mirakel att förundras över och glädjas åt. Tänk att sol och jord, alla olika himlakroppar fann precis "rätt" banor och lutningar i år också! Att naturen lugnt bidade sin tid för att nu explodera i glädjeyra! Äntligen får allt det dolda uppleva både värme

och ljus. Inte bara mörker och fukt. Tänk att även vi människor får uppleva ljus och värme, och inte bara mörker och kyla. Visst var snön vit, och visst var en del dagar bedövande vackra. *Men de lämpade sig inte för bara fötter.*

Och tänk att vi vågade lita på att undret skulle ske i år också. Det där att jag för ett par inlägg sedan fruktade evig vinter var inte på riktigt :-). Det bara kändes så. Just då.

Jag vet att solen inte är till välsignelse överallt. Jag vet att den förbränner och sprider torra och förödelse på andra ställen på vår jord. Jag vet också att just idag har det varnats i Sverige för att de senaste soliga och varma dagarna tillsammans med framförallt bilavgaser från någonstans i Europa åstadkommit en så stor ökning av marknära ozon i södra och mellersta Sverige att bli astmatiker och lung- och hjärtsjuka personer avrättas från att överhuvudtaget vistas utomhus dagtid! Men det är inte solens fel! Inte heller vindens eller värmens. Det är människans fel.

Trots detta - jag är så tacksam över de vackra och varma dagar vi får. Över att få gå barfota i gräset. Över öppna dörrar och nästan utsuddade gränser mellan ute och inne. Ozon eller inte - jag ska ta vara på de här dagarna! *De kräver det, av den som kan!*

7 maj 2006

Härlig dag!

I dag får "världen" klara sig utan mig! Tänker vare sig ondgöra mig över något eller "hjälpa till" att lösa vare sig världsgåtor eller dito bekymmer!

Nej, jag har tvättat min bil, och i morgon kommer sommardäcken på, de sprillans nya. Sista isflaket är borta från sjön, Kasper badade förstås! Blåsipporna på tomten blir allt fler, och just idag har de fått sällskap av en hel del vitsippor!

Solen skiner, det är vår och precis nu är nästa vinter som allra mest avlägsen. I lä för vinden värmer solen så gott, så gott!

Räkningarna är betalade, och joodå, det klarade sig den här månaden också :-)

Uterummets växter har setts över, ganska många är omplanterade. Altanens möbler är strax på plats. Kort sagt - livet är bara härligt!

Det är underbart med sådana här dagar, då det liksom bubblar inom en. Bubblar av ren och skär glädje bara över att finnas till, och över att "min värld" ser ut precis som den gör.

En dag att ta vara på. Att ta med sig och plocka fram ur minnet en annan dag som inte är denna lik.

Men nu är nu, och det är NU jag bara gläds!

23 april 2006

Vad är en muta?

Såg/hörde ett program på TV för ett tag sedan, det handlade bli om direktörers bonus. På frågan "anstränger du dig mer och jobbar bättre om du får bonus utöver hög lön" blev svaret ett klart "ja". På den naturliga följdfrågan "skulle du anstränga dig mindre och göra ett sämre jobb om du inte fick bonus" blev svaret märkligt nog inte "nej"!

Det var ingen populär fråga. Naturligtvis skulle man väl jobba lika

bra ändå, för det var ju företaget man i första hand tänkte på... Men så fungerar uppenbarligen inte verkligheten.

Borde inte bonus rentav anses som muta? Som ett sätt att få giriga höginkomsttagare att TROTS årslöner på flera miljoner göra sitt allra bästa?

För ett tag sedan premierades ekonomiskt den personal på Försäkringskassan som lyckades trolldra bort sjukskrivna ur systemet – eller åtminstone flytta dem till någon annans kassa.

Nyligen kallade ett statligt ägt företag direktörens extrapeng för "gratifikation" i stället för bonus – för då blev det okej att premiera hans väl utförda arbete. Gällde dessutom Posten, och så illa omtyckt av sina *kunder* är väl knappast något annat statligt bolag...

Idag berättas om en enig allians som tycks gilla idén att betala extra till den personal på Arbetsförmedlingen som förmedlar en anställning till en ungdom.

Jag tar mig för pannan. Hur har det blivit så här? När krävdes "extra betalt" för att utföra sitt jobb så bra man bara kan?

I konsekvensens namn - återinför ackordsarbete! På alla nivåer! Men för säkerhets skull – garantera ALLA en lön motsvarande existensminimum! – Man måste ju tänka på dom som administrerar Posten också...

I övrigt önskas alla en glad vår, nu när den sent omsider har övermannat Kung Bore! I min hasselbacke lyser sipporna välsignat blå!

Snöstön...

Ett sort stön innan jag ger mig ut för att ta en dust med SNÖN!

Nästan ett par decimeter snö har jag att ta hand om!!! Mer kommer att rasa ner från granarna som delvis "skuggar" gårdsplanen!!!!

Det ska inte vara så här i den del av landet där jag bor! Här är varken småländskt högland eller nånstans i Norrland!

Kompostgallren på altanen visar ett snödjup på varierande 40 och 50 cm!!!! (Dom finns där för att hindra Kasper från att tränga sig ut mellan spjalorna. För en gång var det sommar, han var en mycket liten valp, solen sken och han jagade små, små citroner i en badbalja...)

En sån här vinter till och jag säljer huset och barrikaderar mig i en lägenhet med betryggande antal dörrar mellan mig och världen utanför, begär med hänvisning till ålder och skröplighet att få varor levererade till köksbordet, talar om för Kasper att det där med motion osv är alldeles kolossalt överskattat!

Katterna – ja DET blir förstås ett problem. Jag får väl tala med min djurvänlige granne att han släpper även mina katter genom sin kattlucka. Om han dessutom lovar att gosa lite med dem då och då så ska jag betala deras mat! Plus ett fång tulpaner till honom själv varje vecka januari – mars.

Och på sommaren kanske jag och Kasper kan hälsa på, någon vacker dag. Om det nu någonsin mer kommer att bli sommar!!! Den här snön tror jag ALDRIG hinner smälta bort helt! Evig vinter – ungefär som i C. S. Lewis "Häxan och lejonet", en av böckerna i Narnia-serien.

Nu ska jag först ut och försöka hitta snösläden (är rädd för att den är tämligen översnöad). Det snöar visserligen fortfarande, och SMHI förutskickar mer snö - täta snöbyar!!! – just där jag bor, men "borta det som borta är", som min mormor brukade säga när hon städade färdigt och satte sig ner och väntade på nya dammtussar.

Nu hör jag för övrigt plogbilen eller snarare traktorn! Det betyder en rejäl snövall på min infart.

Hej då – vit (och faktiskt även vacker) snö väntar på förflyttning.

4 mars 2006

Rätt fokus

Länge sen sist! Advent blev jul och midvinter, ett nytt år blev till, ljuset återvänder så sakteliga och just nu snöar det effektivt, så att säga. (Skönt att inte behöva ta ut bilen idag.)

Våldsdåden fortsätter i världen, Suzanne Osten vill visa späda barn hur det var att födas. (*Snacka om att bjuda bagarbarn på bröd, mig förefaller hela idén befängd ur varenda tänkbar synvinkel!*) Politikerna käbblar ännu lite mer än vanligt eftersom det är valår. Kvinnor får fortsätta att leva i skräck (och även råka ut) för en serievåldtäkts- och misshandlarman - eftersom någons integritet kan bli kränkt om man söker efter hans identitet i ett DNA-register. Polarisarna smälter och världen får kanske ännu fler kärnvapen. Osv. osv.

Men i min lilla del av världen är det mesta lugnt. Visserligen måste jag ut och hämta ved, visserligen måste jag trotsa snöyran för att ge Kasper chans att rusa runt och plöja sig fram genom nysnön och visserligen väntar en hel del snöskottning - men samtidigt värmer kaminen skönt, jag har tänt ett par ljus bredvid datorn, jag kan vänta ännu ett par dagar med att ta itu med januari månads alla räkningar.

Det är väl så det är - man väljer själv var fokus ska ligga. Jag känner ett par som vägrar TV och i stor utsträckning även radio. Deras skäl är att "vi vill inte ta in allt elände i vårt hem".

De värnar alltså om sin egen lilla värld där allt är ganska gott. Visst verkar det både världsfrånvänt och rentav egoistiskt. *VI* har det bra, och det vill vi fortsätta med utan yttre störningar. Men behöver det vara så enkelt?

Jag tror inte det. Inte om man som detta par samtidigt idogt strävar med att förbättra sin närmiljö. Inte om man hjälper och ställer upp för de medmänniskor man kommer i kontakt med. Inte om man gett upp lönsamma yrken för att kunna ägna sig åt något som kanske betyder allra mest. Nämligen att följa tesen "gräv där du står".

Det är så lätt att engagera sig teoretiskt för sådant som händer i andra världsdelar. Att tycka och tänka om miljöproblem i stort. Att förfasa sig över girighet och korrupcion.

Det är absolut inget fel i det. Tvärtom. Felet ligger i att stanna där, i förfasande och teoretiskt engagemang. Att inte samtidigt *GÖRA* något. Helt enkelt i att tillåta sig att vara enbart en kverulant.

Alla kan göra något, om det så bara är att köpa rättvisemärkt kaffe i butiken! Skriva till en politiker (kanske tveksam nytta, men vem vet...). Trycka på rätt knapp när man lämnar tillbaks pantade burkar och flaskor, så att panten går till Röda Korset.

Var och en kan göra mycket, litet eller ingenting alls! Och det är inte alltid de som hörs och syns mest som också *GÖR* mest.

Jag tror att det är så med livet, att varje liten del påverkar helheten. Ingen av oss är betydelselös, inget av det vi gör, säger eller tänker saknar betydelse. Oavsett vi är medvetna om det eller inte.

20 januari 2006

Vår tids kanariefåglar

Alexis Carrel, nobelpristagare i medicin 1912, sade: Människan håller på att skapa sig en värld dit hon själv inte hör.

Det tycks mig som om Carrel var mer klarsynt än de flesta. Hur skulle han männe uttryckt sig idag? Han menade kanske "bara" en hård och teknifierat omänsklig värld där tex människor vårdas och sköts och tröstas av maskiner (!) i stället för av medmänniskor? Inte en värld som förgör oss rent bokstavligt?

En god bit på just den vägen har vi emellertid hunnit, det är bara att se på miljöförstöringen. Och vad som är än värre – viljan att växla kurs tycks i det närmaste obefintlig! För att hårdra – "mänskligheten kanske går under om 150 år, men under tiden har i alla fall jag fått fortsätta mitt goda liv. Och barnbarnen – dom klarar sig nog på något sätt."

Alla "framsteg", all "utveckling" har gjort världen allt farligare för allt fler. Nyfikenhet, klåfingrighet, fascination över allt som GÅR att göra driver på i allt snabbare takt. Naturligtvis händer det goda saker också i världen, men inte särskilt många hävdar att de överväger.

Vad skulle Carrell sagt om den "elsmog" vi lever med, all strålning från radiosystem, sändare, mobiltelefoni osv. All trådlös teknik. En teknik som slår ut allt fler människor och får dem att bli miljöflyktingar?

Förr i världen hade gruvarbetare med sig kanariefåglar ner i gruvorna. När kanariefåglarna blev medtagna och rentav förlorade medvetandet var det dags att skynda sig upp. Halten av gruvgasen hade stigit till nivåer som var på väg att bli farliga även för människor.

Dagens elöverkänsliga kallar sig själva för vår tids kanariefåglar. Många av dem är personer som arbetat länge och intensivt med den nya tekniken. Ofta har de dessutom negligerat tidiga tecken, antingen slagit bort dem eller inte förstått att härleda dem.

Numera finns forskning som ger dessa personer upprättelse – för just så kan man uttrycka det! Deras problem har negligerats, diagnostiserats som psykiskt betingade och till och med förlöjligats (något som förövrigt fortfarande sker i skrämmande stor omfattning).

Undrar just hur många av oss som ser "kanariefåglarna" må allt sämre utan att inse att allt vad de utsätts för också drabbar oss. Hur länge dröjer det innan "gruvgasen" slår ut oss också? Borde vi inte göra allt vi kan för att minska riskerna? Och lindra för de redan drabbade.

Jag har levt med de här tankarna en tid och kommit i kontakt med allt fler personer som numera inte klarar av att leva ett "normalt" liv i samhället.

En ny avdelning är på väg till min hemsida – om just elsmog. Kolla om ett par dagar! Och var rädda om er!

11 december 2005

Varför så sällan "lagom"?

Nu har jag hämtat in lite go björkved igen, och fyllt på i vedhyllan mot skorstensstocken. Veden blir så torr och fin där. Och återigen undrar jag - vad är det som får mig att ständigt lasta vedkorgarna alltför fulla i förhållande till min ork? I princip varje dag har jag på vägen mot vedboden ett allvarligt samtal med mig själv, ungefär "lägg nu inte alltför mycket ved i korgarna, du VET ju att du bara får ont i rygg/axlar/armar/händer då..."

Jag inser det kloka i resonemanget, dessutom vet jag ju att så fulla att de tillsammans fyller ett helt fack i hyllan blir de aldrig, för då orkar jag inte ens lyfta dem! Alltså måste jag ändå gå två gånger.

Ändå - även i dag var korgarna alltför fulla! Jag orkade knappt släpa mig upp till huset från vedboden, och visst känns det efteråt i armarna! Även i ryggen, faktiskt. Men det är så lätt där nere i vedboden att tänka att ett enda vedträ till gör ju så liten skillnad. Ungefär som gumman som samlade trädkvistar till sitt risknippe och ständigt konstaterade att "orkar jag den så orkar jag den" osv.

Undrar om det är samma syndrom som får mig att fortfarande trä alltför lång tråd på synålen! Jag vet naturligtvis att det blir svårare att sy, att tråden lättare trasslar sig och får knutar. Jag sitter där med min nål och min trådrulle och tänker att "liiite längre kan jag ta, det kan inte göra så stor skillnad..." Resultatet blir alltför ofta att jag efter att ha ägnat rätt mycket tid åt att lösa upp knutar osv ändå får trä på ny tråd för bara några få stygn!

Speciellt besvärligt är mitt långtrådande när det gäller att sy i knappar - förstärkt genom att jag ibland försöker spara tid (eller vad det nu är jag försöker spara) genom att sy med dubbel tråd. Gissa om det gör trasslandet än värre! Och dessutom resultatet sämre.

Osså köper jag ibland storpack - till ett enpersonshushåll... Inte alltid särskilt lyckat Att förvara en bal hushållsrullar i ett uthus är tex inte att rekommendera! I varje fall inte i ett dit katter inte kan ta sig. Det blev en väldig massa lortar inne i balen, och jag kunde inte förmå mig att använda en enda rulle! Kanske jag borde stått fast vid den allra första tanken, att senaste tillbyggnaden skulle vara ett förrådsrum inomhus - i stället blev det ett kontor. Nä, just DET ångrar jag ändå inte! Och det är ju alltid något. :-)

Men jag tänker inte ge upp! Någon gång kanske mitt klokare jag lär sig handskas lite bättre med mig...

3 december 2005

Allhelgonahelg

I dag är det åter dags att tända ljus på den grav jag alltför sällan besöker. Alltför sällan? Jag undrar varför jag tycker att det är alltför sällan – när jag "känner för det" så gör jag det ju!

Skuldkänslor – ofta har de att göra med en känsla av otillräcklighet, tror jag. Det är så mycket man "borde", så mycket som fattas för att man ska vara om inte perfekt så åtminstone näst intill! Om inte annat så med det eget mått mätt.

Dags för ursäkter, ursäkter inför sig själv. Jag har ju så mycket

annat...

Det slår mig plötsligt att det var precis samma "orsäker" jag uppamade tidigare, när vederbörande fortfarande var i livet och jag ibland kände att jag kanske inte "gjorde nog".

Skuldkänsla, ditt namn är underlåtenhet!

Ändå, objektivt sett, så gjorde jag faktiskt en hel del. Och jag vet att det jag gjorde var betydelsefullt.

Inte fel att sätta målet högt – "*sikta mot månen så kanske du når trädtopparna*" heter det ju. Samtidigt undrar jag vad det skulle tjäna till att gå omkring med en ständig känsla av otillräcklighet. Sant är säkert att både jag och alla andra *är* otillräckliga, i förhållande till vad som är en högre mening med oss! Det är inte alltid vårt bättre jag tar överhand.

Med andra ord – ingen är fullkomlig. Vi är stadda i utveckling. Varenda en av oss.

Undrar om det inte är vår skyldighet att se *både* våra goda och dåliga sidor. Jag menar, det är väl precis lika viktigt att vidareutveckla goda sidor som att jobba bort dåliga? Det känns på något sätt som en mer positiv sysselsättning. Ju fler goda som utvecklas, desto färre dåliga får tillfälle att breda ut sig? Tänk, om det är så det är!!

Och nu ska jag göra mig en god kopp kaffe och tända ett ljus för mig själv här hemma i disiga novembermörkret. Sedan bär det av till kyrkogården, och där jag ska tända två ljus. Men framförallt ska jag sända positiva tankar till dem jag tänder ljusen för.

5 november 2005

Intet nytt...?

Antingen är jag tanklös eller så har jag bara svårt att formulera tankarna i skrift. Det är länge sedan jag här skrev ner några av "dagens tankar".

Väldigt ofta när jag sätter mig ner för att skriva får jag känslan av att "allt har ju redan sagts. Allt har redan tänkts". Vad finns att tillföra? Som det uttrycks ibland – det finns inget nytt under solen.

Om så vore så är det ju fruktansvärt! Klart att det finns!! Annars stod ju världen still.

Frågan är bara – VAD är det som är nytt? Verkligt nytt.

Aldrig har det varit så lätt som nu för i det närmaste varenda människa att göra sin stämma hörd, eller snarare sedd. Åtminstone människan i den "utvecklade" världen. Datorn och internet har sannerligen öppnat nya möjligheter. Antalet debatt- och samtalsforum är legio, och bloggarna likaså. Att "slänga iväg ett mail" är både lättare och snabbare än att skriva ett brev för hand, skaffa frimärke nånstans ifrån och vandra iväg till en postlåda.

Undrar om det är just det här som får mig att skriva mindre ofta nu än förr. Det är tekniskt alldeles för lätt! Lätt även såtillvida att väldigt mycket som publiceras på webben är just lättviktigt. Åtminstone sådant som skrivs på hemsidor liknande den här. Vem bryr sig längre.

Nej, det är nog inte det som är skälet. Inte egentligen. Jag undrar hur många som i likhet med mig ofta "kommer av sig" när de ska fästa sina tankar på pränt. Jag kan helt enkelt inte låta bli att argumentera MOT mig själv! försöker pröva hållbarheten – och märker då att rätt många relevanta motargument dyker upp i huvudet. Argument som i sin tur återför mig till den ursprungliga tanken. Och så där kan jag hålla på... :-)

Undrar om jag just upptäckt något – tex att absoluta sanningar inte finns? Eller åtminstone att det inte är en mänsklig hjärnan förunnat att fatta dem?

Där ser ni – originellare än så här är jag inte! Inget nytt under solen... Eller...?

Ha en bra dag!, ni som läser!

PS. Fast ibland dyker det faktiskt upp en och annan tanke som – hur jag än försöker – inte låter sig motbevisas. Tex den att varje människa är unik, att var och en av oss har något att tillföra världen. Dessvärre också insikten att även "vi som inser" så ofta i praktiken glömmet det.

1 oktober 2005

Rymdens "erövring"

En lyckad rymdfärd har just ägt rum, lyckad trots att allt inte fungerade som tänkt. Alla kom ju ändå välbehållna tillbaks till jorden.

Och en obemannad rymdfarkost har just sänts till Mars – är där om några månader och beräknas sända Mars-data till jorden under fyra år. De mest detaljerade någonsin.

Varför? För att se hur och var vi människor bäst ska kunna landa där så småningom.

Allt det här kostar, miljarder och åter miljarder. Astronomiska penningssummor.

Vi har vår egen jord att ta hand om, vår vackra "blå planet". Men den föröder och förgiftar vi för kortsiktig vinnings skull. Vinning för en del av oss, vill säga. Och bara i ett oerhört kort perspektiv. Så kort att det knappt ens omfattar en enda generation!

Människor svälter. Människor dör i sjukdomar de enkelt kunde botas från. Inte minst barn utnyttjas å det grymmaste.

Varför ägnar vi – med "vi" menar jag här mänskligheten som kollektiv – oss inte i stället åt att göra vår egen planet till en dräglig plats för oss alla? Och varför lyssnar vi så dåligt på dem som trots allt försöker?

Jag förmår inte instämma i alla applåder och all fascination över lyckade rymdäventyr och en "erövring" av månen och i vilda visioner även av Mars! Nej, jag blir framförallt beklämd. Så mycken målinriktad vilja, så mycken snillrikhet, så nästan ofattbart mycket pengar, så stort engagemang och så helhjärtade satsningar – till nytta för vem? För ingen alls! Varken för jorden eller dess invånare.

Drivkraften beskrivs med vackra ord – mer vackra än sanna, som jag ser det.

Jag menar att fåfänga, önskan att vara "först, bäst och störst" och att få gå till historien spelar stor roll. Ren och skär nyfikenhet likaså! Naturligtvis också fascinationen inför det okända och storslagna. Parad med förhoppningen om att för vinning kunna utnyttja.

USA leder visserligen den här så kallade utvecklingen, men om medel och möjlighet funnits kunde det lika gärna varit någon annan nation. Blir det förmodligen också så småningom, om inte förnuft, sans och empati dessförinnan blivit mänskliga honnörsord.

14 juli 2005

Tankar, tankar, tankar...

Är det något det finns gott om här i världen så är det väl just tankar! Undrar om det är någon som helst vits med att sätta ytterligare några på pränt! Förr sattes de ju verkligen på just pränt. Det krävdes viss möda både av skribent och läsare.

Radio och TV har visserligen "alltid" funnits, men kanalerna var få och likaså tankarna.

Jag minns förberedelserna. Känslan av att formuleringar var viktiga, att det gällde att väga varje ord. Om man nu hade förmånen att överhuvudtaget kunna få sina ord och tankar tryckta och publicerade, vill säga. Något de flesta ju inte alls hade. Och läsaren – han måste själv söka upp den bok eller tidskrift han ville läsa.

Det är annorlunda nu. På gott och på ont.

Naturligtvis produceras fortfarande även på nätet genomtänkta, viktiga texter, ord som har förmåga att inspirera, sätta igång nya tankeprocesser, utmana, ruska om, roa och oroa, beröra och ibland till och med verka läkande på ett kanske sorgset sinne. Men ack, så ofta även motsatsen förekommer!

Just webben ger utrymme åt alla och allting, precis allt. Åt det kloka, genomtänkta, vackra – men minst lika mycket åt det illasinnade, riktigt fula och sjuka. Just de onda sidorna är dessutom de mest påträngande. Helt går det helt enkelt inte att värja sig. Samtidigt är det förmodligen nyttigt att få en viss inblick i en värld man tidigare inte har mött.

Jag talar inte om virus och dataintrång nu, utan om de ord som "vanliga människor" finner för gott att lägga ut på nätet. Inte minst på olika debattforum.

Jag följer "av hävd" några stycken, även om jag numera ytterst sällan deltar. De så kallade öppna debatterna får mig många gånger att både storkna och bildligt talat fatta pennan, men hittills har de precis lika ofta fått mig att lägga ner den igen. Ingen idé! Vem skulle väl bry sig? Fördomar frodas, självinsikter saknas. Illvilligheten firar triumfer. Mina ord skulle drunkna. Förresten – är de verkligen så kloka som jag ibland själv inbillar mig? Förmodligen inte.

Men EN sak är jag i alla fall helt säker på – jag har en inrotad respekt för ord och ordens makt. Ord är uttryck för tankar, och som sådana är de realiteter. De är aldrig betydelselösa, även det på gott och ont.

Kanske att jag trots allt borde delta på de öppna forum jag ändå läser? Åtminstone ibland? Kanske att någon ändå skulle bry sig? Kanske jag rentav själv skulle vinna någon ny insikt på kuppen?

För övrigt finns det som jag ser det inget bättre sätt att klara ut de egna tankarna (eller att inse ohållbarheten i dem) än att formulera och skriva ner dem!

Vilketdera jag just nu gjort nu, klarat ut eller insett ohållbarheten – det tänker jag inte tala om! :-)

10 juli 2005

Inkonsekvens...

Vädret lockar till inneliv. Kanske lika bra att ta itu med nån sorts städning - kanske röjning i kontorets pappershögar. Fantastiskt, så mycket det finns som man tänkt "ta itu med sedan". När "sedan" väl kommer, ja då visar det sig ofta vara för sent. Lika så gott det, i många fall! Men INTE när det visar sig att en avbeställning dröjt för länge.

Varför, oh varför frångick jag efter flera år beslutet att aldrig mer gå med i en bokklubb!!?? Ska det vara så förbaskat svårt att vara konsekvent? Inte var den där pläden och de där kuddfodralen värda det här! Plädar har jag redan i överflöd, och kuddfodralen passar inte någonstans – därför bara ligger dom där som en retfull påminnelse om hur lätt det kan vara att falla för ett löjligt "erbjudande"!

Andra fåniga "erbjudanden" jag under åren gått på är bl a en linneduk i en förfärlig färg (har aldrig använt den). En vattenkokare (hade redan en mycket bättre som fortfarande fungerar som om den vore ny), en ful armbandsklocka, en ännu fulare axelremsväska och dito bag m.m. m.m.

Men NU, nu får det vara slut. Jag har just postat min uppsägning.

I övrigt är bara att konstatera att sommaren är kall och blöt än så länge, att gräset växer och att världen är grön. Att tandläkare är ett obehagligt släkte och att pengar försvinner. Att naturen är en enda stor barnkammare just nu – samt att katter inte försmår en och annan fågelunge :-)

Annat att notera är att det är helt okej att ärva gods och hur mycket guld som helst, men inte en position. Detta apropå kravet på republik. Ja, det ligger säkert något i det. Rent principiellt ska inte ett ämbete kunna ärvas, men nog KAN man fundera över arvsrätt överhuvudtaget. Men det tänker jag alltså inte göra... Är i själva verket rätt tacksam över vad den rätten satt mig i stånd att göra.

Upptäcker att jag i grund och botten är en republikan som inte känner för att gå till storms mot vare sig en medioker kung eller en ganska skärpt kronprinsessa...

Få ihop det den som kan! :-)

2005-06-14

Nytt liv

Kall vår, ofta grå och regnig. Enstaka soldagar. En vår som i stort sett motsvarat mitt eget sinne! Det gör den för övrigt fortfarande. Jag saknar Klara så oerhört.

Men just nu blandas vemodet med förväntan. Viss rädsla också, om sanningen ska fram. Det är ganska mycket att bestyra, med en valp. Och hur ska mina katter reagera? Petrus i synnerhet – men risken att han direkt ska rymma hemifrån är nog trots allt inte stor. Förmodligen obefintlig. Min kära Petrus, som intagit Klaras plats nedanför min säng. Men inte förrän jag tog hans morrande på allvar och bytte ut sängmattan mot Klaras sovtäcke...

Men nu är jag alltså med valp! På allvar. För ett par dagar sedan föddes han. Igår vägde han 435 gram... Om ett par veckor ska jag hälsa på honom för första gången.

Här ser ni en stolt men lätt medtagen mamma. Samt en nyfödd och uppenbarligen både kostmedveten och företagsam liten valp. Ytterligare två såg efter en liten stund dagens ljus.

Jag misstänker att den här lille gynnaren i framtiden kommer att ta stor plats här på sidan! I slutet av juli hämtar jag honom.

I övrigt gläder jag mig just nu över alla liljekonvaljer. Jag kan inte minnas att de någonsin tidigare blommat så rikligt. Det finns en blomma i praktiskt taget vartenda bladpar! Och de fortsätter att sprida sig över min tomt, överallt där jag inte använder gräsklipparen. För att inte tala om utanför tomtgränsen! Det är som om de vill kompensera mig för gullvivornas tydliga ovilja.

Idag ska jag plantera Klaras ros, en Peace.

Tänk, om världen kunde översvämmas av Peace-rosor! En vision. Just den här rosen skiftar färg under sin blomning, från blekt gul till en rosa ton. Tänk om en vacker och föränderlig ros kunde få alla med död och förintelse i sinnet att inse att förändring är en del av livet. Att varken deras egen eller andras för tidiga död för världen framåt. Att världens enda hopp är att främja LIV och inte död. Att mänskligheten är ämnad att alltmer leva i fred och frid i stället för i krig.

Visst hör även döden till livet. Men det tillkommer inte oss att ta varandras liv i förtid. Självklart, kan tyckas. Men det är det ju inte, det är bara att se sig om i världen! Vi behöver för övrigt inte se särskilt långt. Dessvärre. Jag skulle vilja ge varenda fundamentalist – oavsett ism!! – en Peace-ros! I min vision har en ros något att lära varenda människa!

Det blir ingen plantering idag. Just nu öppnade sig himlen. Den är jämnt grå, och på avstånd dundrar åskan. Det tycks arta sig till ett långvarigt regn. På grund av åskan får datorn vila, till förmån för en bok. Förhoppningsvis är det planteringsväder i morgon i stället.

2005-06-01

Tomhet, men ändå vår

Länge sedan sist. Datorn har fått vila ganska mycket senaste veckorna. Lätt blockerad har jag känt mig – så känner jag mig för övrigt fortfarande. Men ändå – nu sitter jag här, tomheten till trots. Utan en aning om vilka tankar och ord som eventuellt går med på att bli skrivna. Det lär visa sig om skärmen fylls av krumelurer eller om den förblir vit och stum.

Det är stumt och tomt även här hemma. Klara lämnar ett tomrum som är riktigt, riktigt stort. Ständigt tittar jag efter henne, förmodligen drömmer jag också en hel del, det märker jag främst på känslan och "upplevelsen" när jag vaknar. Ibland hastigt, ibland långsamt och liksom fortfarande fast i drömmen.

Men ute är det vår och sol, och visst märker jag det också. Gläds över mattorna av vitsippor, över koltrasten som sjunger så vackert och överhuvudtaget över all aktivitet i naturen. Sprudlande liv överallt.

Det är förunderligt. För bara ett par månader sedan var det mesta brunt och till synes tämligen dött. Fortfarande var marken ibland alldeles vit.

Ändå måste ju en kolossal aktivitet ha ägt rum, bara inte synlig för blotta ögat. Tänk, så mycket som förbereddes där nere "under ytan". Nu tar den aktiviteten fysisk form i allt snabbare takt! För visst kan man väl se det så?

Jag undrar till exempel hur björkens musöron "ser ut" i sin förberedelsefas?

Av någon anledning kommer jag att tänka på den blinda dam jag för länge sedan skrev om under rubriken "Mer än ögon kan se". Jag tror att hon skulle kunna berätta mycket! Kanske om gnomer, undiner, sylfer och salamandrar – väsen som verkar i de olika elementen jord, vatten, luft och eld, dvs värme.

Det är en fascinerande tanke – att det är väsen som verkar och samverkar i allting, som får växter att växa, blomma, sätta frukt och frö, vissna och dö. Eller kanske behålla liv enbart i rötterna.

Det vi ser inför våra ögon är varken mer eller mindre än ett ständigt pågående mirakel! För övrigt är minsann vi själva också delar i undret – kanske det är därför vi så sällan noterar det förunderligt fantastiska, både i det stora och det "lilla"?

Våren är en underbar tid, en tid av tillblivelse. Av synbar tillblivelse.

För övrigt kan jag berätta att jag just talat med en uppfödare – om en förväntad nedkomst om en dryg vecka. Då föds förhoppningsvis en valp som om ytterligare ett par månader får ett nytt hem hos mig. En ny varelse att upptäcka och ta hand om. En ganska liten hund som jag vill ge ett så bra liv jag bara kan.

I djurens värld liksom i människans avlöser generationerna varandra. Det sker sannerligen inte smärtfritt, men ändå sker det. Minnet av älskade varelser dör inte, och just det är egentligen också ett mirakel! Att de lever kvar hos oss, även om de rent fysiskt inte längre finns.

Det blev visst några "krumelurer" på skärmen, trots allt. Inspirerade framförallt av björkarna, hasslarna och vitsipporna utanför mitt fönster. Och av tankarna på både Klara och en ännu inte född valp.

2005-05-17

Egentligen oväsentligt

Lite "bara prat" går ju att åstadkomma, även när "riktiga" tankar inte vill låta sig fästas på papper. Eller som här, på skärm.

Alltså – häromdagen vägrades jag uppkoppling på nätet. Katastrof?! Kontorstelefonen fungerade inte heller, visade det sig. Ingen kopplingston. Faxen nobbade mig, och det gjorde de andra telefonerna också, de som seriekopplats runt om i huset. Huvudjacket däremot tycktes fungera.

Från en regelrätt jackpanel går det ledningar åt alla möjliga håll. Jag har klättrat och jag har krupit, flyttat möbler och lossat lite på paneler... Stiftat fast och slagit fingrarna blå! Placerat jack på jack, även på höjden, vid behov. Och allt har fungerat utmärkt i många år!

Men nu var det stopp. Jag provade alla tänkbara varianter – plus en hel del otänkbara. Olika kombinationer visade omväxlande fel på ALLT! På telefoner, på ledningar, jack, modem, telefonsvararen, "jackpanelen".

Två dagar levde jag med antingen telefon *eller* modem. Just när jag slutgiltigt bestämt mig för en tur till telebutikerna för inköp av diverse nytt material upptäckte jag något.

Sista telefonen i kedjan – den på mitt nattygsbord – hade funnit för gott att trilla i golvet, mellan bord och vägg och in under sängen... Därför upptagetton, obefintlig kopplingston osv osv.

Varför jag inte tidigare kollat just den telefonen, eller detta sista kopplingsled? Ja, säg det, den som kan!

Nä förresten – gör inte det! Jag kan alldeles på egen hand konstatera mitt virrhjärneri.... Tänkte inte på frånvaron av telefon just där, bland all sänglektyr.

Så nu har jag bara att fästa tillbaka nedslitna ledningar, reparera målning som skadats, försöka bringa reda i virrvarret av sladdnystan på golv och skrivbord.

Men ute är det vår, och sipporna målar min hasselbacke blå! Underbart! Till och med vitsipporna börjar visa sig! Det gäller att sikta in sig på livets väsentligheter :-)

Ett fantastiskt mirakel detta – att det varje år kommer en vår!

2005-04-16

Respekt – en bristvara

Jag har besökt Huddinge sjukhus idag. "Karolinska Institutet, Huddinge" stod det på min kallelse – vi lever i en föränderlig värld...

För att fördriva en lång väntetid tittade jag runt lite inne i det gigantiskt stora sjukhuset, såg bl a att där fanns ett meditationsrum. Eftersom en gudstjänst uppenbarligen ägde rum ville jag inte störa, utan placerade mig i en fätölj alldeles utanför rummet, och lyssnade på musiken.

Det kändes fint. Musiken tystnade, och allt blev tyst. En kvinnlig präst kom ut, hade uppenbarligen förrättat nattvard. Hon log vänligt, försvann någonstans med kalk och oblat och återkom efter några minuter utan prästklädnad. Hon gick tillbaks in i meditationsrummet.

Jag ville fortfarande inte störa och atmosfären utanför rummet kändes lugn och skön, vackra väggar med ett par fina reliefer. Förstod att lågmält samtal pågick i rummet innanför, att där fanns personer kvar som uppenbarligen hade behov av stillheten och lugnet och kanske av att få prata med en medmänniska. En präst.

Då dyker där upp en människa, en kvinna i 40-årsåldern Jag hörde henne innan jag såg henne. Lite käckt hade hon placerat en papperskasse som om den vore en axelväska, med påföljd att den prasslade ljudligt för varje steg hon tog – uppenbarligen rörde hon samtidigt på armarna...

Nyfiken var hon alldeles tydligt – och ordet "störa" fanns nog överhuvudtaget inte i hennes vokabulär. Men än värre var uttrycket i hennes ansikte – överlägset, närmast håfullt när hon spatserade förbi mig och rakt in i rummet. Samtidigt började organisten spela och sjunga den gamla psalmen "Tryggare kan ingen vara".

Okej, den kändes malplacerad, och jag upplevde den närmast som pinsam. Men det gjorde kanske inte de övriga, de som var kvar i rummet och som jag inte såg.

Vad jag däremot såg var det hånfulla löjets leende som alltmer ohöjtt spreds över den käcka kvinnans ansikte innan hon på smattrande klackar lämnade både rum och – som jag senare kunde konstatera – ett par djupt förtvivalade människor i samtal med en präst.

Den här händelsen lever fortfarande kvar i mig. Jag hoppas att personerna inne i rummet, de som just då verkligen var i behov av en lyssnande medmänniska, inte såg det som jag – betraktaren – såg.

2005-03-08

Nya idéer

Grunnar lite på det här med nya idéer. På hur människor som tänker nytt ofta inte tas på allvar. På hur både lätt och vanligt det är att avfärda dem som galningar. Joodå, jag har själv sällat mig till skaran, både den som avfärdar och den som avfärdas!

Det är lätt att fördöma. I synnerhet lätt att förlöjliga.

Men varenda idé, varenda ny tanke som uttalats högt har en gång varit obekvämt. Har en gång betraktats som mer eller mindre galen.

Så har också de människor som företrätt ett annorlunda synsätt betraktats. Bränts på bål. Bokstavligt ibland och bildligt ännu oftare. Faktum är att det är på precis samma sätt fortfarande. Åtminstone bildligt.

Det här är inte en vare sig ny eller särskilt originell tankegång. Men jag menar att den tål att upprepas och upprepas och upprepas och....

Just nu har jag kontakt med ett par forskare – inom olika områden – som råkar ganska illa ut. Kolleger förlöjligar dem, etablissemangen vägrar att ta dem riktigt på allvar. Man till och med bekämpar dem. "Folk i allmänhet" struntar också – för om man tog resultaten på allvar skulle det kräva en omläggning av dagliga rutiner. Till och med den "dagliga bekvämligheten" skulle naggas i kanten.

Vilka forskarna är? Det tänker jag inte tala om! Just nu inte heller inom vilka områden de forskar. Jag är nämligen övertygad om att detsamma gäller inom alla discipliner. Fritt fram för gissningar, alltså.

Men jag återkommer säkert i ämnet.

2005-02-18

Fy tusan!!!!

Upprörd är jag – saknar ett riktigt adekvat ord! Men förtvivlan ingår också!

Politikerförakt – jag har inte per automatik sällat mig till den allmänt politikerföraktande skaran. Men nu veta allt katten... Fast det finns förstås även politiker som har samma åsikt som jag i den här frågan.

Det handlar om de apatiska – och sondmatade – flyktingbarnen som inte får stanna i Sverige – och skälet som anges är att det "kunde sända fel signaler"! Kunde leda till att ett och annat barn i framtiden kunde tänkas simulera apati för att därigenom få stanna!!!!

Vidare sägs att alla de ca 130 barn som nämns inte är *lika sjuka* – och att det är svårt för läkare att avgöra i vilket stadium de befinner sig. Låter helt barockt – men det är tydligen ett av de skäl till avvísande som uppges. Risk finns för "överutnyttjande" av den svenska generositeten. Vad säger för övrigt Sveriges läkare. Psykologer och psykiatriker inte minst. Accepterar de verkligen den här inkompetensförklaringen?

Herre min skapare – vart är vi på väg!!!???

Det finns i Sverige en och annan "helt vanlig" person som missbrukar möjligheten till sjukskrivning eller "vård av sjukt barn". I logikens namn måste väl då de "förmånerna" också släppas?

Upprörd är jag, som sagt! SKAM ÅT DE POLITIKER – SOCIALDEMOKRATER OCH MODERATER – SOM I RIKSDAGEN DRIVER IGENOM UTVISNINGSBESLUTET!

Inte för att jag tror att det hjälper stort – men nu känner jag att jag på något sätt måste reagera. Brev till politiker, protestlistor, insändare – vad som helst!

Jag är en del av det här samhället – faktum är att jag just nu känner en sorts "kollektiv skam". Förmodligen är det varken logiskt eller rationellt – men precis så känns det nu, i skrivande stund!

2005-02-17

Girighet och människovärde

Det har väl inte undgått någon att vi i landet har en hoper chefer som uppenbarligen inte gör sitt allra bästa utan extra morötter i form av bonus och fallskärmar. Som inte tycker att årslöner i flermiljonklassen är skäl nog att utföra ett riktigt gott jobb. Som jämför och mäter sitt värde i pengar.

Jag förstår inte detta. Och det kommer mig att tänka på en person jag känner och tidigare även haft arbetskontakt med. Han tillhör de förmögnare familjerna i landet.

Personen – vi kan kalla honom Hans – valde inte samma väg som sina bröder. Han försökte, men fann att det fanns bra mycket angelägnare uppgifter här i livet än att arbeta för att förmera en personlig förmögenhet.

Han kunde till exempel arbeta med sådant han tyckte var verkligt viktigt. Med verksamheter som inte var allmänt etablerade. Lön och arvode behövde han ju inte tänka på.

Få personer har lagt ner så mycket arbete, så mycken tid och ett sådant engagemang i sin livsgärning som Hans har gjort – och fortfarande gör. Dessutom på ett ytterligt kompetent och insiktsfullt sätt. Han borde definitivt presenteras närmare under rubriken "människor jag mött" – men så blir det inte.

Vare nog sagt att han använt sin förmögenhet väl. Han har donerat till – och även själv bildat – ideella stiftelser. Han har köpt in både hus och mycket annat som han ställt till förfogande för verksamheter han trott på och själv brinner för.

Men framförallt och än en gång – han har ställt in sig själv i verksamheterna. Sin personlighet, sin vilja och sitt hjärta. Engagerat och självutlämnande har han stått rak även när vindarna blåste snålt. Och det under decennier. Utan ett öre i arvode!

Jag tycker det är storartat – själv tycker Hans att det bara är

naturligt och framförallt meningsfullt.

Jag tycker gott att man kan ha bilden av Hans framför sig när man hör börsbolagens direktörer försvara sig och sina enorma löner plus bonus, hör dem jämföra sig med varandra, hör dem öppet deklarerat att de anser sig värda den lön de har. (Som gräddde på moset lyckas de troliga så att väldigt mycket blir skattefritt, såvitt jag förstår.)

Som ni märker har jag inte mycket till övers för girighet. Tycker inte att lörens storlek säger något om en person som människa. Ärligt sagt känner jag mycket större respekt för det vårdbiträde som lyser upp vardagen för en behövande medmänniska än för en småfifflande girigbuk! Oavsett girigheten och fiffler håller sig inom lagens ramar eller inte.

Jag ser inget som helst fel i att ett gott arbete belönas med en god lön. Jag tycker också att en högre utbildning bör medföra högre lön – studielån kan vara nog så dryga!

Pengar är pengar, och inget annat. Man kan göra mycket roligt om man har dem, men livet kan vara väldigt trevligt även för den som måste planera sina utgifter mer noggrant. Otidsenligt tänkt? Ja kanske. Men om ni visste så glad jag är över att ha mött *så många* otidsenliga människor i mitt liv!

Jag till och med hoppas att antalet otidsenliga kommer att öka! Att framtiden hör de otidsenliga till! Att kvalitet och arbetsglädje och personligt mod och integritet kommer att uppskattas mer och inte större respekt än höga arvoden! Att medvetandet om att ha gjort ett gott jobb och använt sina förmågor och resurser på bästa sätt rentav är mer värt än en hopar miljoner på ett schweiziskt bankkonto.

april 2004

Lägsta anbud

En tanke, bara. En tanke på hur det förr gick till när bland annat barn, handikappade och sjuka auktioneras ut, och överlämnades till den som begärde minst ersättning för den uppfostran och vård de officiellt antogs ge.

Vi vet, hur illa dessa stackars hjon allt som oftast för.

Om man jämför med vad som i dag händer inom tex äldreården när den auktioneras ut till den som begär lägst ersättning för uppgiften - ja då börjar motargumenten torna upp sig. För vi vill helt enkelt inte se likheter. Men är det så säkert, att företeelserna inte är släkt? Det finns grader även i helvetet, sägs det ju.

Fritt för fortsatta, egna tankar!

10 oktober 2003

Procentfundering

Procent – ett skenbart både glasklart och objektivt begrepp – men i själva verket ofta synonymt med "dimridå"! Skriver alltså jag, som är ungefär så långt ifrån matematiskt begåvad och bevandrad som någon överhuvudtaget kan vara...

Mest aktuellt just nu är väl det procentpåslag på 5,5 procent som de kommunalanställda kräver. Och som de strejkar för att få. Kära nån – mer än fem procent! Oerhört vid en jämförelse!

Men – 5,5 procent av vad?

Alla vet naturligtvis att resultatet vid procenträkning är helt beroende av utgångssumman, men på något mystiskt sätt tycks detta faktum i hög grad förträngas.

För en lågavlönad kommunalanställd person – oftast en kvinna – betyder dessa 5,5 procent ungefär 800-850 kronor före skatt! Dvs netto fem-sexhundra kronor. Vem, säger vem kan med sin självaktning i behåll tycka att detta är ett hutlöst påslag, eller påstå att det skulle innebära en övervärdering av deras arbete?

Den förhållandevis högavlönade person som höjer sin lön med t ex futtiga 2,5 procent får i själva verket ett betydligt större löneyft.

Tänk, om man i stället för att dölja sig bakom procentridåerna kunde tala om kronor och ören!

(Inom parentes – tänk, så diffus innebörden är av "en årslön" som avgångsvederlag. Men det är ju delvis en helt annan sak. Liksom det faktum att en grupps löneyft säkert som amen i kyrkan resulterar i motsvarande krav från en annan grupp – för man måste ju kompenseras för den andra gruppens förbättrade villkor – självklart genom procentpåslag...)

Ytterligare ett område som förundrar mig är "tillväxten" – alltid räknad i procent. Processen är väl densamma som vid uträkning av löneyft. En acceleration krävs, annars talas om tillbakagång i stället för status quo. Men det här området lämnar jag raskt, eftersom jag ärligt talat inte begriper ett dyft av det!

Vad jag däremot begriper är att procentpåslag på vad t ex en odlare får betalt fram till priset på butikshyllan, det ställer verkligen till det!

Allt fler konsumenter frågar efter alternativ, efter ekologiska varor. Men de är dyra, ofta betydligt dyrare än sina konventionellt odlade motsvarigheter.

Odlaren håller med både mark och redskap, harvar och sår, sköter och skördar. Han får några få kronor kilo för besväret.

Sedan tar mellanhänderna vid. Det handlar om transporter, grossister, förädlare och i sista hand detaljhandeln.

Priset till konsument byggs upp genom procentpåslag. Inklusivt – givetvis – påslag på påslaget. Slutresultatet i butik ligger åtskilliga hundra procent över det ursprungliga – se där, så lätt det var att hamna i sin egen procentfälla...

Procentpåslagen slår oerhört hårt mot just ekologiska varor. Det händer att priset ligger dubbelt så högt som för en konventionell motsvarighet. Trots att utgångssumman bara var någon enda krona kilot.

Och "självklart" tillämpar även butiken procenträkning (med få undantag). Min fråga är varför åtminstone inte butiken kan nöja sig med samma vinst – i kronor och ören – på en ekologiskt odlad morot som på en konventionell?

Vem startar en "anti-procent-förening"?

23 maj -03

Blåsippans överlevnad

Det är den 8 april. Våren kom tidigt, under första halvan av mars. Blåsippornas förtrupp visade färg för flera veckor sedan. Och både den och jag njöt av den välsignade vårsolens värme.

Men så gjorde våren halt, om frivilligt eller inte lämnar jag därhän. Snö föll, och smälte. Första vårregnet föll. Mer snö kom, och smälte. Stormen kom, kylan återvände med kraft och ännu en hel del snö föll. Och i morgon faller antagligen mer, säger SMHI.

Min modiga blåsippa som alltså hör hemma i "östra Svealand" – stolt står den där och trotsar regn, snö, storm och kyla! Dvs, den första blomman har tappat sina blad, men från samma planta skjuter en ny stängel upp, och de nya kronbladen är lika intensivt blå och trotsar en ganska så hård omvärld precis lika tappert!

Och nu funderar jag – är det en ny blåsippa jag ser? Eller är det samma?

Nya kronblad, visst. Men plantan är densamma.

Någonstans i mitt inre poppar tankar och associationer upp – samma individ visar olika fragment av sin inneboende livskraft och förmåga. Och inte nog med det – den har "sovit" under en hel lång vinter. När det är dags för livet att återvända sänder samma individ upp nya "blommor"... Och blad.

Jag ska nog ta en ny tur ut till min tappra blåsippa! Sätta mig där och lyssna lite på den...

Snart är delar av min tomt alldeles blå. Massverkan tar över, det är inte så lätt att urskilja enstaka individer i ett veritabelt myller! Men det skulle nog gå, om jag verkligen försökte.

8 april -03

Apropå ljus i mörker

Även om man som jag gett avkall på en stor del av alla måsten som av tradition förknippas med jul, så finns några kvar. Koppar och mässing ska ju ändå putsas någon gång – och varför då inte till jul? Det är något visst när de levande ljuslågorna speglar sig i nyputsade mässingsljusstakar och när enris står i en blankskurad kopparbunke – även om jag egentligen tycker koppar är vackrast så där lite lagom oputsad!

Viktigast av allt är ändå ljusen. Riktiga stearinljus, med vacker lyster. Vita ljus, som kanske pyntas med ett rött bomullsband med en instucken lingonkvist.

Även utomhus känns det rätt med ljus, så här i vintermörkret. Men så bor jag också "ute i skogen" där det inte finns någon vägbelysning alls, och inte heller så väldigt många grannar. En ljusprydd gran vid ytterdörren, en ljusslinga i en buske nere i trädgården, och så ännu en ljusklädd gran bredvid vedboden – min katt Petrus favorittillhåll.

Undrar om man kan se den som symbolisk, denna vilja att lätta upp mörkret genom att tända egna ljus. De grannar jag trots allt har tänder även de ljus utomhus. Våra ljus är inte bleksiktigt grönaktiga som en del gatubelysning i samhällena, de lyser i stället varmt och nästan gult.

Jag önskar så, att denna ljusönskan motsvaras av en inre önskan att lätta upp världens mörker, så långt den egna förmågan räcker. Ju mer mörkret tilltar, desto klarare lyser ljusen. Och desto mer värmer de hjärta och sinne.

Så ungefär tänkte jag när jag monterade belysningen i granarna. Inifrån huset ser jag dem knappt, men de lyser för alla som far in i området. De lyser för grannar och besökare, och jag tror att de blir

lika glada när de ser mina ljus som jag blir när jag ser deras!

Vackrast av alla ljus är ändå de "levande". Ljuset från en eld, vare sig den är liten som hos ett ljus i en ljusstake, större som i en öppen spis eller kamin eller riktigt stor som i t ex en valborgsmässoeld.

Och då irrar genast tankarna vidare - har ni tänkt på vad "ved" egentligen är? Och på vad som egentligen sker när vi eldar?

Veden kommer förstas från ett träd. Trädet har tagit många år på sig att växa. Visserligen tar växter med sina rötter upp vatten ur jorden, och även en del mineraler, men framförallt bygger de upp sig genom den så kallade fotosyntesen. Ur luften tas upp koldioxid och vatten, som i växten omvandlas till organisk substans och syre. Detta med ljusets hjälp, dvs med hjälp av "solenergi".

När vi sedan eldar upp veden, då ger den tillbaka vad den fått, återgår till ursprunget! Den ger oss det ljus och den värme den tagit upp från solen, och vattnet förångas i röken. Det som jorden bidragit med, det blir kvar som aska!

De här tankarna kan föras vidare – men då hamnar vi vid matbordet. Och det får bli en senare fundering.

Fundamentalism

"*Fundamentalism*" definieras som "renlärig variant av en religion". Som synonymer till "*fanatisk*" räknas t ex dogmatisk, ofördragsam, intolerant, rabiatt och oresonlig.

Mig tycks som att fanatism går hand i hand med självgodhet och i princip utesluter "ödmjukhet". Jag menar ödmjukhet inför vad som verkligen är stort nog att vara värt det. I stället märks en övermaga stolthet över att tillhöra den elit inom mänskligheten som verkligen funnit Sanningen. I mildare former är väl fanatism inte så förskräcklig, men hårdtras den blir den verkligen farlig. Extremformer leder till förtryck, förföljelse och totalt förakt för oliktankande.

Ytterligare en tanke slår mig – jag har stött på en hel del fanatiker inom den vetenskapliga världen! Jag kan rentav tala om fundamentalism – det är bara att byta ut ordet religion mot vetenskap. Naturvetenskap. Allt annat ses i princip som flum.

Inom den vetenskapliga världen används *ord* som vapen. Att "slå ihjäl" en motståndare med ord är inte bara legitimt, det är ofta rent meriterande.

Med säkerhet följer trygghet. De "tryggaste" personligheter jag mött har dels varit oerhört insiktsfulla, dels mycket öppna för kontakter även med oliktankande. De delar villigt med sig av sina egna in- och åsikter, men försöker aldrig pracka dem på någon.

Två personer kan ta del av samma fakta, men ändå faller resultaten av lärdomarna helt olika ut. Fundamentalisten är bokstavstrogen, oförmögen att vrida och vända och se saken även från andra synvinklar. Inser inte att till och med det minsta sandkorn kan ses från flera håll.

Fundamentalisten utvecklas inte. Han har ju redan den enda sanningen. Ytterligare *dogmer* kan läras in, men uppfattning och synsätt förblir i grunden statiska.

Den trygga vet att det han ser är sant, men inser att en annan utsiktspunkt visserligen ger en annorlunda bild, men att den är

värdefull som komplement. Och lika sann som hans egen. Världen vidgas.

Det stämmer inte, att två olika "sanningar" utesluter varandra!

Lika lite sant är att något är osant bara för att jag inte har upptäckt det. Självklart kan tyckas, men lyssna bara på en fundamentalistisk ateist! För visst kan väl en ateist vara fundamentalist! Han förlitar sig precis lika mycket på sin tro – eller kanske snarare sin icke-tro – som vilken bokstavstrogen koran- eller bibelläsare som helst.

Det är inte bara inom politiken det finns blockgränser! Och det är inte bara inom religionerna som det finns "tro". Hm – det här får jag återkomma till!

[Gamla hemsidan finns kvar t.o.m. våren 2012. Men den är övergiven.](#)